

اسرار نام های حضرت زهرا (علیها السلام)

<?xml encoding="UTF-8?">

اسرار نام های حضرت زهرا

حضرت صادق (علیه السلام) فرمودند: حضرت فاطمه (علیها السلام) را نزد خدای تعالی نام است: «فاطمه، صدیقه، طاهره، مبارکه، زکیّه، راضیه، مرضیه، محدّثه، و زهرا».

پس فرمودند: آیا می‌دانی که تفسیر فاطمه چیست؟ راوی عرض کرد: مرا خبر ده ای سید من! فرمود: یعنی بُریده شده از بدی ها... .

بر اساس روایات، آن بانو را فاطمه نامیده‌اند زیرا از هر بدی جداست، شیعیانش را از دوزخ می‌رهاند، به وسیله علم و کمال از شیر گرفته شده، بدیل ندارد، انسان‌ها از شناختنش عاجزند و از نام خدای فاطر گرفته است. علامه مجلسی می‌نویسد: «صدّیقه به معنی معصومه و مبارکه یعنی صاحب برکت در علم و فضل و کمالات و معجزات و اولاد گرامی؛

طاهره، پاکیزه از صفات نقص؛

زکیّه، نمو کننده در کمالات و خیرات؛ راضیه، راضی به قضای الهی؛

مرضیه، پسندیده خدا و دوستانش؛

محدّثه، آن که فرشته با او سخن می‌گوید و

زهرا، نورانی به نور صوری و معنوی معنا می‌دهند.»

آبان بن تغلب از حضرت صادق (علیه السلام) سؤال کرد: به چه سبب فاطمه را زهرا می‌نامند؟ حضرت فرمود: برای آن که نور فاطمه سه مرتبه در روز برای امیرالمؤمنان (علیه السلام) ظاهر می‌شد؛ یک مرتبه در آغاز روز که فاطمه به نماز بامداد می‌ایستاد؛ نور سفیدی از آن خورشید فلک عصمت ساطع می‌گردید و در خانه‌های مدینه می‌تابید و دیوارها را سفید می‌کرد؛ آن سان که از مشاهده آن حالت تعجّب کرده و به خدمت حضرت رسول (صلی الله علیه و آله) می‌شتافتند و علت آن نور را سؤال می‌کردند.

حضرت می‌فرمود: به خانه دخترم فاطمه بروید تا سبب آن نور بر شما ظاهر گردد. چون به خانه آن حضرت می‌آمدند، می‌دیدند که آن حضرت در محراب عبادت نشسته به نماز مشغول است و آن نور از روی انورش ساطع است، پس می‌دانستند نوری که مشاهده کرده‌اند از وجود مقدس اوست.

چون هنگام زوال شمس می شد و فاطمه (علیها السلام) مہیای نماز می گردید، نور زردی از جبینش می درخشید و بر خانه های مدینه می تابید، و از آن نور در و دیوار و جامه ها و رنگ های ایشان زرد می شد؛ چون از سبب آن حال سؤال می کردند، حضرت رسول (صلی الله علیه و آله) آنها را به خانه فاطمه (علیها السلام) می فرستاد، چون به خانه آن حضرت می رفتند، وی را در محراب عبادت می یافتند که مشغول نماز است و از روی مبارکش نور زردی ساطع است، پس می دانستند که آنچه دیده اند از نور روی آن حضرت بوده است.

چون آخر روز فرامی رسید و آفتاب غروب می کرد، از روی منور فاطمه (علیها السلام) نور سرخی می درخشید، - از فرح و شادی و شکر و نعمت الهی- پس به آن نور خانه های مدینه و دیوارهای آن سرخ می شد. مردم که از مشاهده آن حالت متعجب می شدند به خدمت رسول خدا (صلی الله علیه و آله) می رسیدند و از علت آن سوال می کردند. حضرت (صلی الله علیه و آله) ایشان را به خانه فاطمه (علیها السلام) می فرستاد، پس آن بانو را می دیدند که در محراب نماز نشسته و به تسبیح و تمجید الهی مشغول می باشد و از گونه اش نور سرخی ساطع است. پس می دانستند که آن چه دیده اند از آثار نور آن حضرت بوده و پیوسته آن نور در جبین انور فاطمه (علیها السلام) بود تا آن که امام حسین (علیه السلام) متولد شد و آن نور به جبین آن حضرت منتقل گردید و پیوسته آن نور با ما هست و از امامی به امام دیگر منتقل می شود تا روز قیامت.

همچنین از آن حضرت پرسیدند: به چه سبب حضرت فاطمه (علیها السلام) را زهرا می گفتند؟ فرمود: زیرا که حق تعالی آن حضرت را از نور عظمت خود آفرید و چون او را آفرید، آسمان ها و زمین از نور روی او روشن شد و دیده های فرشتگان را خیره گرداند، و همگی برای حق تعالی به سجده افتاده و گفتند: ای خدای ما این چه نور است؟ فاطمه (علیها السلام) را به آن سبب زهرا نامیدند که چون در محراب خود به عبادت می ایستاد، نور او، اهل آسمان را روشنی می بخشید، چنان که ستارگان آسمان اهل زمین را روشنایی می دهند.

حق تعالی به ایشان وحی کرد: نوری است که از نور خود آفریده و در آسمان ساکن گردانیده و از عظمت خود آن را خلق کرده ام.

و او را از وجود پیغمبری از پیغمبران خود که او را بر جمیع پیغمبران برتری داده ام بیرون خواهم آورد، و از این نور پیشوایان دین را که قیام نمایند به امر من هدایت کنند مردم را به دین حق بیرون خواهم آورد و آنها را خلیفه های خود در زمین گردانم، بعد از آن که وحی من منقطع شود.

از امام حسن عسکری (علیه السلام) سؤال کردند که چرا حضرت فاطمه را زهرا نامیدند؟ فرمود: از برای آن که روی آن حضرت برای امیرمؤمنان (علیه السلام) در آغاز روز مانند آفتاب، و در هنگام زوال چون ماه منیر می درخشید و نزد غروب آفتاب همانند ستاره روشن می شد.

در احادیث متواتر از طریق خاصه و عامه روایت شده است: آن حضرت را برای این فاطمه نامیده اند که حق تعالی او و شیعیانش را از آتش جهنم بریده است.

همچنین در احادیث متواتر از طریق خاصه و عامه روایت شده است: آن حضرت را برای این فاطمه نامیده اند که حق تعالی او و شیعیانش را از آتش جهنم بریده است.

ابن شهر آشوب روایت کرده است که کنیه های آن حضرت: «اُمّ الحسن، اُمّ الحسین، اُمّ المحسنین، اُمّ الائمه، اُمّ ابیه، و اسماء آن حضرت: فاطمه، بتول، سیده، عذرا، زهراء، حوراء، مبارکه، طاهره، زکیه، مرضیه، محدثه، مریم، الکبری و صدیقه الکبری بود.»